

Margrethe Vestager (RV):

Jeg skal ikke lægge meget til de gode ord, der er sagt om intentionen bag forslaget, som jeg også tror, alle forudgående ordførere har været inde på. Det er et sympatisk ærinde, forslagsstillerne er ude i, og vi er jo også her i Tinget enige i vigtigheden af ordentlig praktisk og personlig bistand.

Men forslaget er bare igen et skridt i retning af en stadig større regelstyring af et offentligt område, og tænkningen synes at være, og det synes jeg også er fremgået af flere ordføreres tidligere bemærkninger, at der kun på Folketingets talerstol findes ordentlige mennesker. Forslagsstillerne anerkender jo intentionen i lov om social service, at mennesker, der har brug for personlig og praktisk bistand, skal have den hjælp, der er nødvendig for at få deres dagligdag til at fungere. Her har jeg citeret efter bemærkningerne til forslaget.

Det er, når virkeligheden ikke lever op til den intention, at forslagsstillerne bl.a. ønsker sig centralt fastsatte minimumskrav.

Men ud over større regelstyring er forslaget også et skridt i retning af ansvarsforflygtigelse. Det er kommunernes ansvar at leve op til loven; der er ældreråd, der er klageinstanser, som kan og skal følge håndteringen af området i den enkelte kommune, råd, som faktisk synes at fungere stadig bedre, og det skal de naturligvis.

Kl. 16.55

Det er afgørende, at de konkrete kommuner, som ikke lever op til servicelovens ånd og bogstav, bliver retvist. Men hver gang, Folketinget tager initiativ til central fastsættelse af regler af denne type, bliver der stadig mindre at holde kommunerne fast på for alvor for borgerne.

Desværre, kan man sige, er vi også enige i den opfattelse, at minimumsregler faktisk risikerer at føre til en værre situation end det, som man gerne ville, dels fordi nogle får tildelt mere hjemmehjælp, end de egentlig havde brug for, og ressourcerne dermed går fra nogle af de svageste ældre, som måske i virkeligheden har brug for væsentlig mere hjemmehjælp, end de oplever at få i dag. Det er jo især set i lyset af de meget snævre rammer, der er for, hvor mange medarbejdere, man kan rekruttere til området. En anden risiko er, at minimumsregler bliver til gennemsnitsregler, eller at man betragter det som værende nok – det er problemet med den mindste fællesnævner.

Hvis det herudover kombineres med socialministerens forslag om 5.000 uanmeldte kontrol-

besøg pr. år, så bliver problemet endnu større. Det er svært at genkende valgkampens megen tale om større tillid, bedre ledelse og mere plads til den enkelte medarbejders ejerskab til sine opgaver.

Dette sidste er faktisk afgørende for en stadig bedre hjemmehjælp: At medarbejderne ikke kun føler sig, men *er* respekterede for deres arbejde og deres indsats, og at det som en del af den faglige kultur hører med, at man selvfølgelig både er menneske og medarbejder, og man tager ansvar for den konkrete opgaveløsning.

Men forudsætningen for dét er bl.a. stadig bedre grunduddannelse, jf. reformen af SOSU-området, som træder i kraft ved årsskiftet, fortsat efteruddannelse, arbejde med forbedring af arbejdsmiljøet og naturligvis en konkret og direkte ledelse i den enkelte kommune.

Derfor kan Det Radikale Venstre ikke støtte forslaget, men vi deltager meget gerne i en fortsat diskussion af, hvordan kommuner kan motiveres til en styrket indsats i hjemmeplejen, med de gamle i centrum og med medarbejderne som de mest selvfølgelig sparringspartnere.

Tove Videbæk (KRF):

I sommer var der alt for megen uro på baggrund af problemer på hjemmehjælpsområdet, men vi ved naturligvis, at de allerfleste kommuner gør et godt stykke arbejde, og at der er mange solstrålehistorier om hjemmehjælp, de når bare aldrig ud i pressen.

Men det er altså på grund af, at bl.a. Københavns Kommune og 15-20 pct. af de øvrige kommuner gør det alt for ringe med hensyn til hjemmehjælp, at vi nu står med det her beslutningsforslag til ændring af praksis på området med praktisk og personlig bistand, enten det så kaldes et drilleforslag eller ej.

Men i disse 15-20 pct. af kommunerne har der været problemer med alt for mange aflysninger, alt for mange udskiftninger af hjælpere, og alt for mange steder kan hjælperne ikke nå at udføre alt det, der er brug for, eller som man har lovet den ældre at udføre. Der er simpelt hen ikke afsat de ressourcer, der er behov for, eller man har ikke planlagt tilstrækkelig godt, med det resultat at ressourcerne ikke bliver brugt optimalt.

I nogle kommuner er man helt nede på, at kun 49 pct. af hjemmehjælpernes tid bliver brugt hos klienterne, mens man andre steder er helt oppe på 75 pct. Det er de samme opgaver, der skal udføres, hjemmehjælperne får de samme